

Ak, ta jaunystė! Kas tiktai
Miegoti jos nevarinėjo!
Nes, kiek man žinoma, retai
Ji su visais miegoti ėjo.
O jau pavasarį užvis,
Kai vakarai tokie malonūs.
Ir ko skubėti? Kol prašvis,
Suspėsi nugulėti šonus.
Kai žydi ievos ir beržai,
Tik seniems miego per mažai.

Sėdėtų Jurga visą naktį –
Ne visą naktį, o visas!
Šiek tiek įsukus lempos dagtį,
Jinai išpynė sau kasas:
Tarytum upė nubangavo
Lig pačio juosmenio plaukai –
Arba kaip saulėje laukai
Prinokusio auksinio javo.
Per tris parapijas kasom
Aidulio Jurga nusišaukus.
Pavydas kildavo visom,
Vien tik pamačius tokius plaukus.
Kalbėjo žmonės, kad esą
Ją ant linų mažytę vystė.
Bet man atrodo, netiesa –

Jai viską suteikė jaunystė,
Kuri tarytum laumė ta
Jai davė visa, ką gamta
Per ilgus tūkstantmečius kūrė:
Akims – melsvumo ežerų,
Veideliams – rytmečio žarų,
O vietoje širdies užkūrė
Skaisčiausią saulę, kad jinai
Čia, žemėj, šviestų dyvinai.
Išrinko jai pušies lieknumą,
Skaistumą žydinčios gėlės,
Stirnaiteš judesio grakštumą,
Darbštumą miško skruzdėlės.
Ir gerė ji visa esybe
Visus gyvenimo kvapus –
Nepaprastą dangaus šviesybę
Su giesme vyturio perpus,
Laukų ir pievų aromata,
Žalumą medžių įvairių –
Tarytum liepžiedžių arbata
Su varvančiu medaus koriu.

Ją tokią Napalys atrado
Veik prieš metus pagiryje.
O mergina, netekus žado,
Nusitvieskė kaip žarija.
Nebuvo nieko pasakyta,
Bet kaip visi žmonių vaikai
Ir jiedu elgėsi paikai,
Belinkdami į vienas kitą.
Jų meilė buvo paprasta,
Neiškalbinga kaip gamta:
Tyra kaip trykštantis šaltinis,
Gili kaip ežero gelmė,
Miela kaip žiedas pirmutinis
Ir iškilminga kaip giesmė...

The house is not the same since you left

THE HOUSE IS NOT THE SAME since you left
the cooker is angry – it blames me
The TV tries desperately to stay busy
but occasionally I catch it staring out of the window
The washing-up's feeling sorry for itself again
it just sits there saying
'What's the point, what's the point?'
The curtains count the days
Nothing in the house will talk to me
I think your armchair's dead
The kettle tried to comfort me at first
but you know what its attention span is like
I've not told the plants yet
they think you're still on holiday
The bathroom misses you
I hardly see it these days
It still can't believe you didn't take it with you
The bedroom won't even look at me
since you left it keeps its eyes closed
all it wants to do is sleep, remembering better times
trying to lose itself in dreams
it seems like it's taken the easy way out
but at night I hear the pillows
weeping into the sheets.

Henry Normal

